Das Traumabenteuer – eine Freundschaftsgeschichte

Aus dem Freundschaftsbuch von Nele Palmtag:
Meine Freundinnen und Freunde – zum Eintragen mit Pinsel, Stempel, Kleber.
Carlsen Verlag GmbH 2022. Alle Rechte vorbehalten.

Übersetzung ins Bulgarische von Valja Werkmann.

Невероятното приключение

Приказка за приятелството

Лине, Сами и Кет са много добри приятели. Тримата правят всичко заедно – е, или почти всичко. Това е нормално. Понякога Лине и Кет се държат така, сякаш са влюбени. Двете са като залепнали една за друга, шептят си, кикотят се и ходят до тоалетната само заедно. Сами намира това за доста досадно. Той го нарича „максимална степен на опасност“ и предпочита в такива моменти да отиде да играе футбол.

Понякога, незнайно защо, Кет и Лине неочаквано започват се държат като котка и мишка. Кет съска: „Лине, глупачко! Винаги искаш ти да взимаш решения за всичко. Ти вече не си ми приятелка! До тук беше!“ Следват караници и лошо настроение. Тогава Лине и Сами играят заедно, например куче с каишка и т.н. Кет така или иначе не обича кучета. Е, няма нужда винаги да правят всичко заедно.

На следващия ден обаче отново грее слънце и всичко е съвсем различно . Кет прави предложение и мяука: „Хайде да се упражняваме да се промъкваме“ и Сам се провиква: „Стрелба с лък!“, а Лине: „Хванете дивите коне!“ И по-бързо от стрела тримата се втурват – хванати за ръка.

Любимото занимание и на тримата е да правят колиби. Колиби като индиански шатри „типи“. В това отношение са много сръчни. И толкова биха искали да живеят в шатра, да спят и да се хранят в нея. Но винаги, когато е най-весело, пристига Беа, възпитателката и заявява: „Съжалявам, деца, времето за игра свърши. Моля, подредете всичко.“ Това наистина е много досадно!

Но днес се случи нещо невероятно. Този следобед Беа пристигна и заяви: „Утре ще правим парти с пренощуване в детската градина. Ако дойдат всички, ще оставим шатрата и ще можете да пренощувате в нея.“ Страхотно!

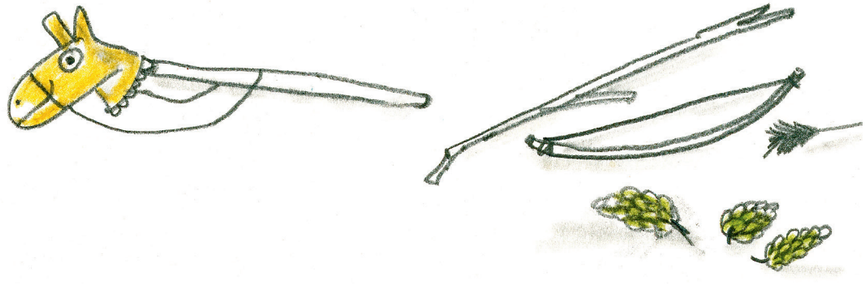
Лине се провиква: „Ще взема фенерчето си!“

„А аз, – казва Кет, – ще взема нещо за среднощно хапване, за да не умрем от глад.“ Само Сами е много тих и нищо не казва. Беа пита: „Какво има, Сами? Нямаш ли желание?“ Сами смотолевя нещо и накрая казва: „Не, просто така. Досега никога не съм оставал да пренощувам сам някъде другаде. Дори и при баба ми!“

„Добре де, но от какво се страхуваш?“ пита Беа.

Сами прошепва толкова тихо, че почти нищо не се чува: „От лошите сънища!“ Всички го поглеждат смутено. Кет застава до Сами и измяукva: „Но Сами, Сами, аз ще спя до теб! А аз виждам много добре в тъмното. При опасност ще покажа ноктите си и ще просъскам — никакви лоши сънища няма да посмеят да те докоснат, още по-малко някакви си кошмари.“

„Точно така, – казва Лине, – ние всички ще бъдем тук заедно. Можеш да легнеш в средата и ние ще те защитаваме.“

Беа донася обръч с големина на чиния, украсен с пера и перли. В обръча са опънати ленти като мрежа. Тя гордо го подава на Сами. „Това е индийски капан за лоши сънища. Ще го закачим над мястото, където ще спиш и без да усетиш всички кошмари ще се хванат в него и ще те оставят на спокойствие.“

Децата разглеждат недоверчиво капана за кошмари. Сам заявява смело: „Благодаря.“ Но после споделя на приятелите си: „Глупости на търкалета, вече го познавам. Честно казано, кошмарите ми са твърде страшни, за да се хванат в такава малка мрежа!“ Лине се усмихва лъчезарно; така прави винаги, когато ѝ хрумне нещо страхотно. „Измислих го! Ще направим един действително опасен капан за лоши сънища. Такъв, в който ще се хванат и най-големите кошмари!“ Въпросът е приключен.

На следващата вечер идват много деца — и разбира се също и Кет, Лине и Сами. Тримата обличат пижамите си, запретват ръкави и започват да майсторят капан за лоши сънища. Те плетат и връзват, поставят примки, разпръскват и тъпчат с крака, а накрая поставят и нещо сладко за примамка в средата. След това го покриват с одеяло. Сега всичко е готово!

После сядат в бърлогата си и дояждат останалите бисквитки. Кет жертва всичките си запаси за храна.

Вече е много късно и тъмно. Беа подканва всички да си измият зъбите, да изслушат приказката за лека нощ и да изпеят сладка песничка за лека нощ. След това всеки има право да си избере място за спане — и да изгаси светлината!

Лине, Кет и Сами пропълзяват в шатрата. За известно време от всички стаи се чува кикотене, после всичко утихва.

Кет се свива на кълбо на мястото си, като се опитва да заема удобна позиция. Лин мърда с крака нагоре-надолу в спалния си чувал и щрака с фенерчето си. „Включено! Изключено! Проба! Проба!“ Напрежението витае във въздуха.

Сами се прозява, той е легнал удобно в средата.

След известно време, когато вече почти са се унесли в сън, изведнъж се чува нещо. Ето, появява се черна сянка с дълги нокти и глава на чудовище. Сега всички отново са напълно будни! Кет съска и очите ѝ бляскат злокобно в тъмнината. Лине опъва въжето. И със страхотен трясък кошмарът се препъва в капана.

„О, мисля, че го хванахме!

Лине включва фенерчето.

В капана пред палатката лежи Беа, възпитателката!
Краката ѝ са се оплели във въжетата на Лине. Подредените възглавници са паднали отгоре ѝ. Остатъци от шоколадовата целувка са полепнали по панталоните ѝ.
С широко разтворени очи Беа ги поглежда един по един.
„По дяволите! Каква лепкава кочина!“ ругае тя. А след това избухва в смях и изпъшква: „Ох, просто исках да се уверя, че Сами спи и сънува хубави неща. Но с такива енергични приятели до теб, Сами, можеш със сигурност да спиш спокойно.“ Сега всички поглеждат към Сами. Но Сами спи! Той явно е единственият, който не е забелязал нищо от цялата тази суматоха. Сами лежи блажено отпуснат между приятелите си и спи дълбоко.
Е, струваше си да направят този капан за кошмари!

На следващата сутрин всички се чувстват горди и са в добро настроение. Нощта, която прекараха заедно в палатката беше наистина страхотна. Сънищата на Сами бяха вероятно най-хубавите. Все още сънлив, Сами заявява: „Знаеш ли, най-доброто средство срещу кошмари е едно такова истинско приятелство.“